

mang bí danh Phạm Thùy.

Hai tiếng Phạm Thùy như cú đấm trời giáng vào xương hàm làm Trương Thiệu xững vững muốn té. Đồng chí Tuy lại có thể là Phạm Thùy được ư ? Vì Phạm Thùy là thượng cấp của hắn trong GRU, trú sứ Nam Việt - Kămpuchia. Hắn được biết Phạm Thùy giữ chức phó giám đốc trú sứ, đặc trách đặc vụ. Trong những ngày ở quân ngũ và sau đó trở về đời sống dân sự làm phóng viên báo chí, Trương Thiệu luôn luôn nhận được chỉ thị của phó giám đốc Phạm Thùy. Những tin tức hắn gửi về cho tổ chức GRU — dĩ nhiên là với sự đồng ý của ông Hoàng — đều theo đường dây giao liên của phó giám đốc Phạm Thùy. Khi hắn bị thương và giải ngũ, chính Phạm Thùy đã ra lệnh cho hắn cày cục gia nhập hàng ngũ phóng viên báo chí. Và cũng chính Phạm Thùy chấp thuận cho hắn rút khỏi Nam Việt bằng lộ trình tối mật FM.

Trương Thiệu không biết Phạm Thùy hoạt động ở Nam Việt từ hồi nào, nhưng chắc là từ lâu. Như vậy có nghĩa là Phạm Thùy đã khám phá ra vai trò hàng-hai và ý định phục thù của hắn. Tại sao Phạm Thùy đã khám phá ra mà chưa loại trừ hắn ? Tại sao Phạm Thùy lại cho phép hắn sử dụng con đường FM để một phần bí mật quan trọng của GRU

bị bại lộ ? Và tại sao người hướng dẫn trên lộ trình lại là Bạch Điệp ?

Tại sao, tại sao, hàng chục nghi vấn quay trong đầu óc Trương Thiệu. Đưa Trương Thiệu về Bắc bằng đường FM, ông tổng giám đốc Hoàng doan chắc là hắn sẽ có điều kiện phục hận. Ông tổng giám đốc doan chắc hắn sẽ gặp Phạm Thùy. Nhưng ngược lại, Phạm Thùy cũng không lạ gì tung tích của hắn. Phạm Thùy đã biết hắn là nhân viên nhị trùng, thâm nhập GRU, và trung thành với Sở Mật vụ của ông Hoàng. Tại sao ? Tại sao ? Hắn cảm thấy đầu như búa bở trước một mê hồn trận đầy tử khí đầy đặc.

Trương Thiệu hỏi Bạch Điệp :

— Cô quen ông phó giám đốc ?

Bạch Điệp đáp, mặt vẫn cúi gằm :

— Vâng, quen từ ngày xưa. Hồi ấy, tôi còn nhỏ xíu. Anh Phạm Thùy đến nhà chơi với ba tôi. Anh ấy cũng là đồng chí của ba anh, và là anh em thục bá với đồng chí Văn.

Trương Thiệu buồn nôn ở cương họng như thể vừa nuốt nhấm mùn thớt. Hừ... Phạm Thùy là « đồng chí của ba anh » ! Hắn không thèm kết tình đồng chí với kẻ đã giết cha hắn. Hắn tức ứa máu, tuy nhiên, không phải vì Bạch Điệp nhắc đến tên kẻ

giết cha hắn và tên đồng chí Văn, mà chính vì nàng vừa xưng tôi với hắn, tiếng tôi lạnh lùng và xa xăm của những kẻ không quen, và nàng lại vừa gọi gã đàn ông ngũ tuần ruộm tóc này bằng anh, tiếng anh ấm áp và gần gũi của những người thân thiết... Tại sao, tại sao hắn lại bị nàng ghê lạnh và thẳng già Phạm Thùy lại được nàng o bế ?

Phạm Thùy đập bàn tay xuống mặt bàn :

— Đồng chí ? Tôi không muốn chị dùng danh từ «đồng chí» ở đây. Chị không tin tôi, chị cố tình bào chữa, giờ đây chị đã thấy chưa ?

Trương Thiệu tiến lên một bước. Hắn quên bằng Phạm Thùy là thượng cấp quyền uy, hắn chỉ nghĩ đến những giọt nước mắt đang rơi lã chã của người yêu nhỏ Bạch Diệp. Hắn phải bênh vực nàng. Hắn không cho phép bất cứ ai dẫn vật nàng.

Hắn bèn lớn tiếng :

— Thấy gì, yêu cầu anh cho biết ?

Phạm Thùy cười gằn :

— Anh đừng hỗn. Tội anh chất cao bằng núi, anh chối cãi mấy cũng không thoát. Lẽ ra tôi thù tiêu anh từ lâu nhưng tôi muốn cho chị Bạch Diệp mục kích con người lòng lang dạ thú của anh nên tôi tạm để anh sống. Anh đừng tưởng tôi mù. Tôi rất sáng, chẳng qua tôi giả vờ mù đây thôi.

Ha ha... Ông tổng giám đốc đình ninh là thẳng Phạm Thùy này có mắt như không... ha ha, ông tổng giám đốc Hoàng của anh...

Trương Thiệu tái mét mặt. Gã tài xế cận vệ đã bước lại gần hắn, hai bàn tay rút ra khỏi túi không biết từ lúc nào, và trên mỗi bàn tay có một khẩu súng. Từ một cánh cửa ở bức tường đối diện một tên cận vệ khác mang súng tiểu liên cũng vừa nhô ra. Phạm Thùy đã bố trí cẩn mật. Hắn không có hy vọng nào trốn thoát, trừ phi...

Phạm Thùy quay sang phía Bạch Diệp :

— Tôi nhường lời cho chị đấy, chị tiếp tục khen hắn trượng phu, anh hùng nữa đi... Anh hùng gì cái đồ tham sống sợ chết ấy. Nếu hắn anh hùng, hắn đã thù nhận hắn là nhân viên Sở Mật vụ Nam Việt.

Trương Thiệu giơ nắm tay lên trời :

— Đó là một vinh dự, không phải tội ác. Tội ác thì mới thù nhận. còn...

Phạm Thùy ngắt lời hắn :

— Chị Bạch Diệp, người yêu của chị vừa thù nhận rồi đấy. Chị nghĩ sao ?

Bạch Diệp vụt ngừng đầu, mắt đỏ quạch, giọng quả quyết :

— Cảm ơn anh. Nhờ anh, tôi đã nhìn thấy sự thật tàn nhẫn.

Giá khi ấy Trương Thiệu bị những khẩu súng ở trong phòng khạc đạn đồng loạt vào người hắn cũng không sợ bằng những lời Bạch Điệp vừa thốt ra. Giọng nàng ngọt sớt như lưỡi dao máy tiện đứt đầu tử tội. Lời nói của nàng đã cắt phăng sợi dây liên hệ của đôi trẻ yêu nhau trong ngõ hẻm Hàng Đào. Hoàng hốt hấn phân bua :

— Em chưa hiểu lòng anh. Anh bị người ta cho vào xiếc.

Nàng chép miệng, chua chát :

— Việc anh phục vụ cho ông Hoàng ở Sài Gòn cũng do anh bị người ta cho vào xiếc phải không? Trước đây, anh Phạm Thùy trung bằng có tôi cũng không tin, nhưng giờ đây tôi đã tin rồi. Anh Thiệu, tôi không ngờ anh đổi trắng thay đen mau chóng đến thế.

— Em lầm. Bao giờ tôi cũng chỉ yêu em.

Bạch Điệp rút một xấp ảnh màu ném lung tung xuống bàn :

— Phải, bao giờ anh cũng chỉ yêu tôi. Vậy, còn cô gái thơm tho đẹp đẽ này ?

Chết rồi... cô gái trong hình đã từng chung chăn, xẻ gối với hắn trong những ngày, những đêm đơn chích ở Sài Gòn. Nàng đang sống với chồng ngoại kiều bên kia bờ biển Thái bình dương. Hắn yêu

nàng vì nàng có khuôn mặt hao hao với Bạch Điệp. Ông Hoàng đã cho hắn biết cô gái này là nhân viên điệp báo của địch. Sự tiết lộ của ông Hoàng làm hắn bàng hoàng. Hắn còn bàng hoàng hơn khi thấy những bức ảnh chụp cách đây mấy tháng đã nằm trong tay Bạch Điệp và rớt tung tóe trên nền nhà.

Trương Thiệu toan chống chế song Bạch Điệp đã di gót giày lên đồng ảnh màu :

— Anh đừng tưởng tôi giẫm lên trên là ghen dàu; không, tôi không còn biết ghen nữa, vì tôi đã hết yêu anh. Tôi không còn yêu anh nên tôi thù anh.

— Vậy em còn đợi gì mà chưa giết anh đi ?

— Dĩ nhiên là tôi sẽ tự tay giết anh. Nhưng trước đó anh phải trả con cho tôi đã.

— Con nào ? Trời ơi. Hoài Trương ư ? Em nghi tôi bắt cóc cháu ư ? Không đời nào. Không đời nào..

— Anh biện hộ vô ích.

— Nếu em không tin, tôi xin thề...

— Hỡi nhỏ, anh đã thề rồi. Thề trước bức tranh ông Hồ. Anh thề cả trẻ chui ống không còn lừa tôi được nữa đâu. Người ta đã nói hết...

— Ai ? Người ta là ai ?

— Gã đàn ông có khuôn mặt ngũ nhạc triều

công gặp tôi trên đường Nguyễn Huệ. Hắn là nhân viên của ông Hoàng, đồng nghiệp của anh... Ann Trương Thiệu, con tôi đau, anh phải trả cho tôi.

— Cô điên rồi, tôi bắt cóc nó làm gì...

— Anh đang tâm bắt cóc con tôi để há giận, để trả thù một cách nông nổi và phi lý.

Phạm Thùy chêm vào :

— Hừ... nông nổi và phi lý không đúng. Bắt cóc trẻ thơ, dằn vặt người mẹ nếu gọi đó là trả thù, thì phải là một hình thức trả thù để tiện và khôn nạn.

Trương Thiệu gầm lên :

— Tôi căm anh hàm hồ... Tôi sẽ giết anh... từ nhiều năm nay, tôi chờ có cơ hội giết anh...

Phạm Thùy cười khẩy :

— Ha ha... cậu bé định giết tôi ư ? Cậu bé ngây thơ ơi, tài sức của cậu còn thua xa bọn cận vệ cả miệng của tôi, chứ đừng nói đến việc tranh đua với tôi nữa. Tôi chỉ giờ một ngón tay là cận vệ của tôi sẽ bắn anh nát sọ. Nhưng vì anh nóng lòng trả thù cha nên tôi sẵn sàng cho anh một dịp may... Dao găm đấy, anh chọn trước lấy một con, con nào sắc nhất, anh được tự do giao đấu để lát nữa anh nhắm mắt khỏi tiếc nuối và hối hận.

Phạm Thùy thấy xuống mặt bàn hai con pu-nha cán ngà, lưỡi nhọn xẻ rãnh bóng loáng. Loại dao găm này là vũ khí tùy thân khá lợi hại của lính biệt kích, Trương Thiệu ngáy người trướ lia thép lấp lánh, rồi như bị thôi miên hắn chộp lấy con dao găm nhất, khoa tròn một vòng trên không trước khi vận toàn lực vào cánh tay đâm móc vào ngực Phạm Thùy.

Nghệ thuật đánh dao của Trương Thiệu không đến nỗi tầm thường, hồi nhỏ, hắn đã được học một số bí thế của người Nùng, lớn lên, trong học điệp báo số viết Kuchinô hắn từng chiếm số điểm 8 trên 10 và được huấn luyện viên khen ngợi, trong những ngày chiến đấu trong hàng ngũ com-măn-đô hắn luôn luôn được chúng bạn nể vì, hắn đã vùng dao ra là máu đối phương phải chảy. Thế mà nhát dao hắn vừa phóng ra lại chẳng đi đến đâu, mặc dầu hắn đã lợi dụng triệt để yếu tố bất thần. Trương Thiệu nhắm găm tim, nếu lạc đòn thì nạn nhân cũng bị xạt một bên nách. Nhưng trên thực tế — một thực tế phũ phàng và nhục nhã — mũi dao cừ khôi của Trương Thiệu lại chẳng đâm trúng tim hoặc trúng nách Phạm Thùy.

Phạm Thùy thân nhiên lách nhẹ, và lưỡi dao phục hận của Trương Thiệu nhào vào khoảng

không. Trong một phần mười giây đồng hồ, Trương Thiều bị mất thế thăng bằng, và Phạm Thùy bước xéo lên một bộ, ngoài chân ra. Trương Thiều bị đánh atemi ngang xương ống quyển, cũng may hắn rút chân lại kịp thời chứ không miếng đòn ác độc của Phạm Thùy đã rớt giữa huyết kô-kết-su và hắn đã bại liệt nguyên chân phải từ mắt cá lên đến háng.

Tuy vậy Trương Thiều cũng đau tê tái. Đối với hắn thì đau nhiều hay đau ít không quan hệ, điều quan hệ là hắn báo được thù cha, hắn có thể nhảy vào đồng lửa nếu đó là cách phục hận hữu hiệu. Nhưng không hiểu sao khi ấy sự hiện diện của Trần trung Bạch Diệp lại là điều quan hệ hơn cả. Hắn bị đánh thật đau mà không biết đau. Hắn chỉ nghĩ đến sự phê phán của nàng. Hắn chỉ sợ nàng chê hắn hèn nhát.

Hồi nhỏ, Trương Thiều đã khét tiếng là «gan cóc tía», Bạch Diệp có nhiều cảm tình xen lẫn khâm phục đối với hắn vì hắn không ngăn những thằng bạn lớn tuổi, to con trong hẻm Hàng Đào và quanh hồ Hoàn kiếm, đưa nào tơ lơ mơ đến nàng là hắn xắn tay áo làm thịt tức khắc. Nếu Phạm Thùy không có thái độ khinh rẻ sau khi né tránh mũi dao thì Trương Thiều chưa cảm thấy nhục, dẫu

này Phạm Thùy lại vác mặt căng căng, hai tay khệnh khạng chấp sau dít. Tức quá hoa liễu, Trương Thiều vùng lên, phóng hai chân ra cùng một lúc.

Bình sinh, hắn không quen đá song phi, cước pháp của hắn lại chẳng lấy gì làm mạnh, vậy mà khi ấy hai cú đá asi-nukitê lại được tung thẳng vào hạ bộ đối phương. Phạm Thùy là võ sĩ nhu đạo dai dẳng kinh nghiệm và luyện tập tới trình độ phản ứng chớp nhoáng — một phần ba giây đồng hồ — vẫn biến thành bao cát cho Trương Thiều tấn công. Cả hai ngọn cước bắt thần đều trúng đan điền, Phạm Thùy ngã nhào xuống đất. Tuy vậy, hắn đã lồm cồm bò dậy được ngay, miệng thở ra một búng máu tươi.

Trương Thiều say men chiến thẳng ào lại, song Phạm Thùy đã cuộn người, bắn ra góc phòng, rồi rút súng lục ra cầm tay. Miệng súng đen ngòm bắt Trương Thiều phải đứng lại, bất động. Phạm Thùy vịn mép bàn, ngồi lên ghế. Bờ hơi vã như tắm, Trương Thiều liếc nhìn quanh phòng. Bọn cận vệ của Phạm Thùy vẫn dựa lưng vào tường. Nếu Phạm Thùy không rút súng, Trương Thiều cũng không có may may hy vọng chuyển bại thành thắng.

Phạm Thùy cười gằn với Trương Thiều :